

Arrest

nr. 206 609 van 6 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 25 januari 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 mei 2017 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 30 november 2017 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

1.2. Op 4 december 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk te verklaren en geeft hij de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.05.2017 bij onze diensten werd ingediend door:

B., M. (R.R.: 087080149401) geboren te Kragujevac op 01.08.1987

B., S. (R.R.:081040259705) geboren op 02.04.1981

+ kinderen:

B., M. geboren op 20.04.2005

B., N. geboren op 05.11.2006

B., M. geboren op 05.09.2008

B., D. geboren op 05.10.2014

nationaliteit: Servië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 18.12.2012 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 08.05.2017 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 30.11.2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Echter het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlagen) bevat eveneens medische elementen die niet eerder werden aangehaald door betrokkene :

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 30.11.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van

betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij, en ze is als volgt gemotiveerd:

“De heer

*Naam + voornaam: B., S.
geboortedatum: 02.04.1981
geboorteplaats: Belgrad
nationaliteit: Servië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene verklaart in zijn asielprocedure op 14.10.2011 het grondgebied te hebben betreden. Op 05.04.2012 werd zijn asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.”

De derde bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij en de minderjarige kinderen, en ze is als volgt gemotiveerd:

“De mevrouw

*Naam + voornaam: B., M.
geboortedatum: 01.08.1987
geboorteplaats: Kragujevac
nationaliteit: Servië
+ minderjarige kinderen*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene verklaart in haar asielprocedure op 14.10.2011 het grondgebied te hebben betreden. Op 05.04.2012 werd haar asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partijen leggen ter terechtzitting nieuwe stukken neer en overhandigen deze ook aan de verwerende partij. De verwerende partij vraagt dat met deze stukken geen rekening wordt gehouden.

2.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen ter terechtzitting een medisch attest voorleggen van 29 maart 2018. Dit stuk dateert van na de bestreden beslissingen en de verwerende partij kon er dan ook vanzelfsprekend geen rekening mee houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad merkt bovendien op dat de Raad geen feitenrechter is die zich over de aanvraag van de verzoekende partijen buigt, maar dat de Raad slechts beschikt over een marginale toetsingsbevoegdheid om de wettigheid van de bestreden beslissingen na te gaan, zodat geen rekening kan worden gehouden met stukken die niet aan de dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld en niet betrokken werden bij de oordeelsvorming.

Het neergelegde stuk wordt uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 119 en 124 van de Code van geneeskundige Plichtenleer.

Zij lichten het eerste middel als volgt toe:

*"Wat betreft de beslissing 9ter
Eerste middel*

Overwegende dat verzoekers een eerste middel nemen van de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, evenals van artikelen 119 en 124 van de Code van geneeskundige Plichtenleer.

Dat artikel 119 van de Code van Geneeskundige Plichtenleer stelt dat : "De arts belast met een deskundig onderzoek naar de lichamelijke of geestelijke bekwaamheid of geschiktheid van een persoon of met om het even welk klinisch onderzoek, met de controle van een diagnose of met het toezicht op een behandeling, of nog met een onderzoek naar de medische prestaties voor rekening van een verzekeringsinstelling, moet de bepalingen van deze Code naleven. Hij mag geen opdracht aanvaarden die tegen de medische ethiek indruist".

Dat artikel 124 van de Code van Geneeskundige Plichtenleer stelt dat : « Wanneer deze artsen menen een diagnose te moeten stellen of een prognose te moeten maken, mogen zij slechts besluiten formuleren nadat zij de patiënt hebben gezien en persoonlijk hebben ondervraagd. zelfs indien zij gespecialiseerde onderzoeken hebben laten uitvoeren of over elementen beschikken die hen door andere artsen werden medegedeeld ». Dat de opdrachten toevertrouwd aan de raadgevende arts van tegenpartij in het kader van huidig beroep ongetwijfeld binnen het toepassingsgebied van artikel 119 van de Code van Geneeskundige Plichtenleer vallen.

Dat de raadgevende arts van tegenpartij die zich onthouden heeft van verzoeker persoonlijk te ondervragen alvorens zijn advies bekend te maken bijgevolg artikelen 119 en 124 van de Code van Geneeskundige Plichtenleer geschonden heeft.

Dat deze beschikkingen van de Code van Geneeskundige Plichtenleer anderzijds algemeen verbindend verklaard werden door het Koninklijk Besluit van 26 maart 2014 betreffende de algemene voorwaarden die gelden voor de uitoefening van alle nietconventionele praktijken gepubliceerd op 12 mei 2014 dat stelt dat "Beoefenaars die ook arts zijn dienen de code van geneeskundige plichtenleer te volgen".

Dat de adviserende arts van tegenpartij in het kader van zijn opdracht de Code van Geneeskundige Plichtenleer dus dient na te leven, quod non.

Dat deze Rechtsmacht in een arrest van 26 februari 2015 (nr. 139.150) bovendien velde dat « A propos de l'arrêt de la Cour Constitutionnelle se référant au code de déontologie médicale de l'Ordre national des médecins et à la loi du 2 août 2002 relative aux droits du patient, le Conseil souligne que ce code et cette loi ne constituent pas des moyens de droit pertinents, applicables en l'espèce. En effet, le médecin conseil de la partie défenderesse n'intervient pas comme prestataire de soins à l'égard du requérant dont le rôle est d'établir un diagnostic, mais comme expert chargé de rendre un avis sur « l'appréciation du risque visé à l'alinéa 1er, des possibilités de traitement, leur accessibilité dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne et de la maladie, son degré de gravité et le traitement estimé nécessaire indiqués dans le certificat médical ». Dès lors, le code et la loi susmentionnés, en ce qu'ils ne s'appliquent qu'aux médecins dispensant des soins de santé à un patient, apparaissent infondés eu égard aux circonstances de fait de l'espèce ».

Dat deze Rechtsmacht zodoende niet betwist dat de Code van geneeskundige Plichtenleer als grond kan dienen om de nietigverklaring van de bestreden handeling te justifieren.

Dat zij enkel meldt dat, in casu, de Code van Plichtenleer slechts van toepassing is op de artsen die gezondheidszorgen verstrekken.

Dat deze Rechtsmacht in dit arrest de Code van Plichtenleer echter verkeerd interpreteerde. Dat artikel 119 van de Code van Geneeskundige Plichtenleer inderdaad stelt dat : "De arts belast met een deskundig onderzoek naar de lichamelijke of geestelijke bekwaamheid of geschiktheid van een persoon of met om het even welk klinisch onderzoek, met de controle van een diagnose of met het toezicht op een behandeling, of nog met een onderzoek naar de medische prestaties voor rekening van een verzekeringsinstelling, moet de bepalingen van deze Code naleven. Hij mag geen opdracht aanvaarden die tegen de medische ethiek indruist".

Dat artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 anderzijds stelt dat "De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft.

Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen".

Dat de raadgevende arts van tegenpartij bijgevolg de mogelijkheid had verzoeker zelf te onderzoeken alvorens zijn advies bekend te maken, quod non.

Dat opnieuw vastgesteld dient te worden dat de raadgevende arts van tegenpartij, uitleggen omtrent deze verandering kon verkrijgen indien hij verzoekster had ontmoet.

Dat, gezien een dergelijke maatregel niet werd genomen, bestreden beslissing dus niet naar behoren gemotiveerd kan zijn in de zin van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat een dergelijk onderzoek nochtans des te meer noodzakelijk is dat de raadgevende arts van tegenpartij van mening is dat de gezondheidstoestand van verzoekster niet voldoende ernstig is in de zin van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Dat dit niet het geval is, zoals infra zal worden aangetoond.

Dat hij minstens nieuwe getuigschriften, medische documenten moest solliciteren quod non.

Dat tegenpartij, indien dit het geval was geweest, kennis kon nemen van het verslag dat de diagnose bevestigt.

Dat deze beschikkingen gelezen moeten worden in het licht van het arrest van de CJUE ABDIDA, dat de effectiviteit oplegt wat de behandeling van de aanvragen tot machtiging tot verblijf 9ter betreft.

Dat bij lezing van de bestreden beslissing geen enkel element toestaat de redenen te vernemen rechtvaardigend dat verzoeker door de raadgevende arts van de tegenpartij niet werd verhoord.

Dat het medisch advies van de raadgevende arts van tegenpartij bijgevolg duidelijk onwettig is.

Dat gezien tegenpartij de bestreden beslissing op een onwettige beslissing grondt, de bestreden beslissing ook duidelijk onwettig is.

Dat de in het middel beoogde beschikkingen dus duidelijk geschonden worden.

Dat het middel oprecht is.

3.1.2. De Raad stelt vooreerst vast dat het eerste middel enkel gericht is tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het eerste middel wordt dan ook enkel vanuit dit oogpunt besproken.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikelen 119 en 124 van de code van geneeskundige plichtenleer stelt de Raad vast dat deze geneeskundige plichtenleer als doel heeft de geneesheren een gids of leidraad aan te reiken om hun beroep op een professionele, waardige en respectvolle manier in te vullen en uit te oefenen. Voor de patiënten en hun omgeving vormt de code der geneeskundige plichtenleer een waarborg dat gestreefd wordt naar een correcte en integere uitoefening van de geneeskunst. De code van de geneeskundige plichtenleer werd echter nooit als algemeen bindend verklaard, noch kan de Nationale Raad van de Orde van Geneesheren door middel van de adviezen bindende regels opleggen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt blijkt nergens uit het koninklijk besluit van 26 maart 2014 betreffende de algemene voorwaarden die gelden voor de uitoefening van alle niet-conventionele praktijken, dat de code van geneeskundige plichtenleer algemeen verbindend werd verklaard. Er wordt verder op gewezen dat de Raad geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een medische deontologische code die een gids of leidraad betreft en disciplinaire gedragsregels omvat en geen wetgeving of juridisch bindende norm uitmaakt. De in de medische deontologische code geopperde disciplinaire principes, voorschriften en gedragsregels maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat de verzoekende partijen zich hierop niet kunnen beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissingen aan te voeren. Een eventuele niet-naleving van een disciplinaire 'code' vervat in de geneeskundige plichtenleer kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen leiden. Ten overvloede merkt de Raad op dat de ambtenaar-geneesheer niet optreedt als arts belast met een deskundig onderzoek naar de lichamelijke of geestelijke bekwaamheid of geschiktheid van een persoon. De ambtenaar-geneesheer verleent slechts een advies m.b.t. de ernst van de ziekte, de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en medicatie. De verwijzing naar de code van de geneeskundige plichtenleer is in casu niet dienend.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de ambtenaar-geneesheer een bijkomend onderzoek had moeten doen, wijst de Raad erop dat de ambtenaar-geneesheer *"zonodig de vreemdeling (kan) onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen (...)"*. De ambtenaar-geneesheer kon de medische toestand van de verzoekende partijen duidelijk vaststellen en evalueren op basis van het dossier, gelet op de voorgelegde medische verslagen van de behandelende artsen. De verzoekende partijen betwisten niet de door de ambtenaar-geneesheer vastgestelde medische problematiek. Zij zijn het oneens met de conclusie maar zij maken hiermee niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dat een bijkomend medisch onderzoek de appreciatie van de medische aandoening door de ambtenaar-geneesheer kon wijzigen. Bovendien heeft de ambtenaar-geneesheer geen enkele wettelijke verplichting om te motiveren waarom hij een persoonlijk onderzoek van de verzoekende partijen in casu niet nodig acht. Het is aan de verzoekende partijen om aannemelijk te maken dat de ambtenaar-geneesheer in casu op kennelijk onredelijke wijze zou geoordeeld hebben dat een persoonlijk onderzoek niet nodig was. Zij slagen hier echter niet in.

De verzoekende partijen stellen verder ook dat de ambtenaar-geneesheer minstens nieuwe getuigschriften of medische documenten moest solliciteren, wat hij volgens hen nagelaten heeft.

Vooreerst merkt de Raad op dat het aan de verzoekende partijen toekomt om hun aanvraag zo goed mogelijk te stofferen en actualiseren indien nodig. De ambtenaar-geneesheer is in geen enkel opzicht verplicht om bijkomende medische stukken te solliciteren. De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 30 november 2017 de door de verzoekende partijen aangevoerde aandoeningen niet betwist. Wat betreft de paranoïde persoonlijkheid die als aandoening wordt aangehaald motiveert de ambtenaar-geneesheer echter dat uit verschillende elementen van het dossier blijkt dat de paranoïde persoonlijkheid van mevrouw B. geen reëel risico vormt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling beschikbaar zou zijn in Servië. De verzoekende partijen maken overigens op geen enkele concrete wijze in hun eerste middel aannemelijk met welke nieuwe getuigschriften of medische documenten de ambtenaar-geneesheer dan wel rekening had moeten houden. Pas ter terechtzitting legt de verzoekende partij een nieuw medisch attest van maart 2018 neer. Los van het feit dat de Raad enkel de wettigheid van de bestreden beslissing vermag te controleren en zelf niet tot een beoordeling van de stukken mag overgaan en als dusdanig geen rekening kan houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing omdat dit stukken zijn die niet door de verwerende partij konden worden beoordeeld, stelt de Raad vast dat dit attest dateert van vier maanden na de bestreden beslissing. Zelfs al had de ambtenaar-geneesheer bijkomende attesten opgevraagd, hetgeen hij geenszins verplicht is te doen, dan is het duidelijk dat de verzoekende partij op dat ogenblik niets had kunnen voorleggen. Zoals gezegd bevestigt de ambtenaar-geneesheer de diagnose van mevrouw B., maar motiveert hij dat haar aandoening geen reëel risico vormt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling beschikbaar zou zijn in Servië. De verzoekende partijen maken in hun eerste middel niet aannemelijk dat dit wel het geval zou zijn.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

Zij lichten het tweede middel als volgt toe:

"Tweede middel

Overwegende dat verzoeker een tweede middel neemt van de schending van artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, evenals van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

• Eerste lid : de motivering van de bestreden beslissing

Dat tegenpartij de bestreden beslissing grondt op het advies van de raadgevende arts van 30 november 2017.

Dat artikel 9ter §3, 5° waarop tegenpartij haar beslissing grondt, stelt dat : "§ 3.

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : 5°]2 in de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling [3 met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, §3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan]3

Dat de bestreden beslissing zich eveneens grondt op artikel 9ter §3 4° van de wet van 15 december 1980, dat stelt dat : § 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk".

Dat tegenpartij dus van mening is dat verzoekster geen enkel nieuw element inroept ter staving van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf, maar tegelijkertijd van mening is dat de nieuwe ingeroepen elementen de voorwaarden gevisieerd door artikel 9ter §1 van de wet van 15 december 1980 niet vervullen.

Dat de raadgevende arts van tegenpartij uitdrukkelijk meldt : "Evenwel het voorgelegde standaard medische getuigschrift en bijlagen dd 05/05 en 15/06/2017 bevatten eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen (...) »

Dat de medische situatie van verzoekster volgens de raadgevende arts van verzoekster verergerde sinds de aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend in 2012.

Dat tegenpartij dus geen beslissing gegrond op artikelen 9ter §3 5° en 9ter §3 4° mocht nemen.

Dat de beslissing duidelijk tegenstrijdig is, zodat de bestreden beslissing onbegrijpelijk is.

Dat deze bestreden beslissing duidelijk slecht gemotiveerd is en dus artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schendt, gezien deze tegelijkertijd aanduidt dat de gezondheidstoestand van verzoekster sinds de laatste aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet evolueerde, maar acht dat de nieuwe elementen ingeroepen in het medische getuigschrift niet ernstig zijn in de zin van artikel 9ter, §1° van de wet van 15 december 1980.

Dat een dergelijke motivering duidelijk tegenstrijdig is en niet overeenstemt met de vereisten van bovenstaande wettelijke bepalingen, gelezen in het licht van de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat de eenstemmige rechtspraak van deze Rechtsmacht stelt

Il rappelle également que dans le cadre de son contrôle de légalité, il ne lui appartient pas de substituer son appréciation à celle de la partie défenderesse mais uniquement de vérifier si celle-ci n'a pas tenu pour établis des faits qui ne rassortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : CE, 6 juillet 2005, n° 147.344). Dans ce même cadre, il lui appartient notamment de vérifier si la partie défenderesse a respecté les obligations de motivation des actes administratifs qui lui incombent. Ainsi, l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet. Cette obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité en vertu de diverses dispositions légales, n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, mais n'implique que l'obligation d'informer celle-ci des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, sous réserve toutefois que la motivation réponde, fût-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de la partie requérante. (Bij wijze van voorbeeld : RvV, arrest nr. 158.979 van 18 december 2015).

Dat tegenpartij in casu duidelijk een kennelijke appreciatiefout heeft begaan, zodat de bestreden beoordeling onbegrijpelijk is voor verzoekster en dat de door tegenpartij volgehouden redenering raadselachtig blijft.

Dat, zoals de raadgevende arts van tegenpartij en tegenpartij het verklaren, de medische situatie van verzoekster evolueerde, en dat de bestreden beslissing zich dus tegelijkertijd niet kon gronden op artikel 9ter §3 4° en artikel 9ter §3 4°.

Dat tegenpartij de in het middel beoogde beschikkingen dus schendt.

• **Tweede lid : de verergering van de medische situatie**

Overwegende dat de medische getuigschriften in bijlage aan de aanvraag tot machtiging tot verblijf gevoegd niet alleen een verergering aantonen voor zover, zoals de raadgevende arts van tegenpartij het noteert, nieuwe aandoeningen aanwezig zijn, en anderzijds dat verzoekster aan een ernstige ziekte lijdt in de zin van artikel 9ter, §1 van de wet van 15 december 1980.

Dat verzoekster naar aanleiding van een psychotische decompensatie gehospitaliseerd moest worden.

Dat de raadgevende arts slechts verklaart dat verzoekster hiervoor in haar land van herkomst nooit werd opgevolgd.

Dat verzoekster niet betwist dat zij, rekening houdend met de discriminaties en onmenselijke en vernederende behandelingen waarvan zij in haar land van herkomst het slachtoffer is geweest, niet over een behandeling kon genieten

Dat naar aanleiding van dit gebrek aan enige behandeling haar gezondheidstoestand langzamerhand zodanig verergerde dat zij gehospitaliseerd moest worden.

Dat het dus fout is te beweren dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt niet ernstig is in de zin van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Dat verzoekster in BELGIE voor deze aandoening opgevolgd wordt.

Dat deze behandeling noodzakelijk is om elke verergering van haar gezondheidstoestand te voorkomen terwijl zij zich in een veilige leefomgeving bevindt.

Dat haar aandoening ook zou verergeren indien zij weer in een traumatiserende sfeer terecht zou komen.

Dat tegenpartij, die zich weer niet uitspreekt over het oorzakelijk verband tussen de aandoening van verzoekster en de traumatiserende sfeer, noch over de verergering die een terugkeer in een traumatiserende sfeer als gevolg zou hebben, haar verplichting tot uitdrukkelijke motivering niet heeft nageleefd.

Dat deze nalatigheid door deze Rechtsmacht werd bestraft in een arrest van 27 januari 2012 (nr. 74.021) en recenter, in een arrest van 31 mei 2013 (nr. 104.232) waaruit blijkt dat « Or force est de constater que la partie défenderesse ne se prononce d'aucune manière sur « le lien de cause à effet » invoqué par la requérante dans sa demande d'autorisation de séjour, en telle sorte qu'il ne peut être considéré que la décision querellée est suffisamment motivée et répond aux arguments essentiels de la requérante. Partant, la vartie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle ».

Dat de bestreden beslissing bij gevolg de in het middel beoogde beschikkingen weer schendt.

Wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Overwegende dat de bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoekers betekend werden samen met de beslissing tot weigering van verblijf gegrond op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Dat het dus hiermee verband houdende beslissingen betreft.

Dat gezien het bovenstaande de beslissing tot weigering van de toekenning van een verblijfstitel op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 nietig verklaard dient te worden.

Dat de bevelen om het grondgebied te verlaten die verband houden met vermelde beslissing dus eveneens nietig verklaard dienen te worden."

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Deze bepaling houdt duidelijk twee onderscheiden mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkene, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of

- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Deze twee verschillende mogelijkheden moeten onafhankelijk van elkaar worden getoetst (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Voor wat betreft de ziekte die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene vormt, stemt artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet overeen met artikel 3 van het EVRM en in die mate heeft de Belgische wetgever artikel 9ter aan de interpretatie van artikel 3 van het EVRM door het EHRM willen verbinden (RvS 29 januari 2014, nr. 226 251). De tweede mogelijkheid gaat echter verder en vereist dat onafhankelijk van het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit, tevens wordt onderzocht of de ziekte aanleiding kan geven tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer hiervoor geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, dienen de hierboven besproken risico's te worden beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer, die hieromtrent advies verschaft ten behoeve van de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu blijkt dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 30 november 2017. Dit advies werd samen met de bestreden beslissingen aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht. Zodoende maken de motieven van het advies van 30 november 2017 integraal deel uit van de eerste bestreden beslissing, die er haar noodzakelijke grondslag in vindt.

Het advies van 30 november 2017 luidt als volgt:

*"B., M. (R.R.: 087080149401)
Vrouwelijk
nationaliteit Servië
geboren te Kragujevac op 01.08.1987*

Art 9ter §3,4° en §3,5°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door Mevr. B. M. in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.05.2017.

Vooreerst vraagt U me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 08/05/2017 en 18/12/2012 te vergelijken (Artikel 9ter, §3 – 5°). Mevr. B. legt in haar aanvraag d.d. 08/05/2017 een SMG voor d.d. 05/05/2017 en 15/06/2017 en medische stukken d.d. 05/05/2017 en 15/06/2017 van Dr. Michel Stievenart (psychiater). Uit deze medische stukken blijkt dat de volgende diagnoses en hun respectievelijke behandeling van betrokkene ongewijzigd zijn t.a.v. het SMG gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 18/12/2012.

Op het SMG d.d. 05/05/2017 en 15/06/2017 en de medische stukken van dezelfde data wordt namelijk vermeld dat mevr. B. depressief zou zijn in het kader van posttraumatisch stress syndroom (PTSS = PTSD: Post Traumatic Stress Disorder) zonder nood aan hospitalisatie en behandeld met psychofarmaca en psychotherapie het voorgelegde SMG en de bijlagen bevestigen dus tot zover de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.

Evenwel het voorgelegde standaard medische getuigschrift en bijlagen d.d. 05/05 en 15/06/2017 bevatten eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl. dat betrokkene een paranoïde persoonlijkheid zou hebben.

Deze diagnose wordt in het voorgelegde medische dossier niet geobjectiveerd door een opname voor psychiatrische observatie en evaluatie, noch blijkt er vanaf betrokkene haar aankomst in België in oktober 2011 tot op heden een hospitalisatie wegens psychotische decompensatie van het paranoïde type genoodzaakt geweest te zijn.

Uit de chronologie van het dossier blijkt verder dat betrokkene met haar paranoïde persoonlijkheid 24 jaar in haar land van herkomst, Servië, geleefd heeft, zonder behandeling en zonder complicaties, dat zij dan de stressende reis naar een onbekend land, België, heeft aangevat, met man en drie kinderen en

dat zonder behandeling en zonder de minste complicatie, wat bewijst dat zij in staat is om met haar onbehandelde psychische problemen en onder stress te reizen zonder psychotisch te decompenseren. Na aankomst in België in oktober 2011 heeft betrokkene hier nog 6 jaar geleefd met haar onbehandelde paranoïde persoonlijkheid zonder complicaties te vertonen onder de vorm van een psychotische decompensatie van het paranoïde type, wat als complicatie geattesteerd wordt op het SMG's bij ontstetenis van een gespecialiseerde behandeling (psychofarmaca en psychotherapie). Hieruit kan men besluiten dat de paranoïde persoonlijkheid van mevr. Bektesi geen reëel risico vormt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling beschikbaar zou zijn in Servië.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3-4°)."

De verzoekende partijen stellen vooreerst in hun tweede middel dat de verwerende partij van mening is dat zij geen enkel nieuw element inroepen ter staving van de aanvraag om machtiging tot verblijf, maar tegelijkertijd van mening is dat de nieuwe ingeroepen elementen de voorwaarden geïmplementeerd door artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet niet vervullen. De verzoekende partijen betogen verder dat de medische situatie van de verzoekende partij volgens de raadgevende arts verergerde sinds de aanvraag ingediend in 2012. De verwerende partij kon volgens de verzoekende partijen dan ook geen beslissing gegrond op de artikelen 9ter, §3, 5° en 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet nemen. De eerste bestreden beslissing is volgens hen dan ook duidelijk slecht gemotiveerd en schendt de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, aangezien de verwerende partij tegelijkertijd motiveert dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij sinds de laatste aanvraag om machtiging tot verblijf niet evolueerde, maar ook oordeelt dat de nieuwe elementen ingeroepen in het medische getuigschrift niet ernstig zijn in de zin van artikel 9ter, §1, 1° van de vreemdelingenwet. Een dergelijke motivering is volgens de verzoekende partijen duidelijk tegenstrijdig.

De Raad stelt vast dat uit de eenvoudige lezing van het advies van 30 november 2017, dat integraal deel uitmaakt van de eerste bestreden beslissing, blijkt dat dit duidelijk uit twee delen bestaat. In een eerste deel maakt de ambtenaar-geneesheer, en met hem de verwerende partij, toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer motiveert in dit deel duidelijk dat dit onderdeel een antwoord uitmaakt op de vraag om de medische documenten van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 8 mei 2017 en die van 18 december 2012 te vergelijken. De ambtenaar-geneesheer komt hier tot de conclusie dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift en de bijlagen de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigen. Daarna motiveert de ambtenaar-geneesheer dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 5 mei 2017 en dat van 15 juni 2017 ook elementen bevatten die niet eerder werden ingeroepen, namelijk dat betrokkene een paranoïde persoonlijkheid zou hebben. De ambtenaar-geneesheer oordeelde hierover echter dat de paranoïde persoonlijkheid van mevrouw B. geen reëel risico vormt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling beschikbaar zou zijn in Servië. De ambtenaar-geneesheer maakte hier toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet. De Raad stelt dan ook vast dat het hier niet gaat om een tegenstrijdige motivering, zoals de verzoekende partijen voorhouden. Het eerste deel van de eerste bestreden beslissing handelt immers over de volgens de verwerende partij vroeger reeds ingeroepen aandoeningen, terwijl het tweede deel handelt over de in de aanvraag van 8 mei 2017 voor het eerst aangevoerde aandoening.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen verder argumenteren dat de medische situatie van de verzoekende partij evolueerde, maar zij maken niet op enige concrete wijze aannemelijk waaruit dit dan wel zou blijken. Waar de verzoekende partijen stellen dat de verzoekende partij gehospitaliseerd moest worden, blijkt dit alleszins niet uit de medische attesten die de verzoekende partijen aan het bestuur hebben voorgelegd. In geen enkel van deze attesten of bijlagen staat onder de subtitel "interventie/hospitalisatie" of na de vermelding "La personne est hospitalisée de ... à et jusque ..." iets ingevuld. De verzoekende partijen geven ook niet aan waaruit dit dan wel zou blijken en maken hun loutere bewering dan ook niet aannemelijk. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat uit de medische attesten van 2012 en 2013 blijkt dat als medische aandoening PTSD werd ingeroepen

en dat er toen reeds gewezen werd op de link tussen de ziekte en een terugkeer naar het land van herkomst, zodat de ambtenaar-geneesheer er nu niet toe verplicht was om hier opnieuw op in te gaan.

De verzoekende partijen betogen verder dat de ambtenaar-geneesheer slechts motiveert dat de verzoekende partij voor haar paranoïde persoonlijkheid in haar land van herkomst nooit werd opgevolgd. De verzoekende partijen betwisten niet dat verzoekende partij, rekening houdend met de discriminaties en onmenselijke en vernederende behandelingen waarvan zij in haar land van herkomst het slachtoffer is geweest, geen behandeling heeft genoten. Volgens de verzoekende partijen is het naar aanleiding van dit gebrek aan enige behandeling dat haar gezondheidstoestand langzamerhand zodanig verergerde dat zij gehospitaliseerd moest worden. Het is volgens de verzoekende partijen dus fout te beweren dat de aandoening waaraan de verzoekende partij lijdt niet ernstig is in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij betogen verder dat de verzoekende partij in België voor deze aandoening wordt opgevolgd en dat deze behandeling noodzakelijk is om elke verergering te voorkomen. De aandoening zou volgens de verzoekende partijen verergeren indien de verzoekende partij weer in een traumatiserende sfeer terecht zou komen. Volgens de verzoekende partijen heeft de verwerende partij haar verplichting tot uitdrukkelijke motivering niet nageleefd door zich niet uit te spreken over het oorzakelijk verband tussen de aandoening van de verzoekende partij en de traumatiserende sfeer, noch over de verergering die een terugkeer in een traumatiserende sfeer als gevolg zou hebben.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 30 november 2017 niet enkel motiveert dat de verzoekende partij in haar land van herkomst niet werd behandeld voor haar paranoïde persoonlijkheid. Dit is immers slechts één van de motieven die hij in zijn advies opneemt om te besluiten dat er in casu kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van de verzoekende partij of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. De ambtenaar-geneesheer motiveerde omtrent de paranoïde persoonlijkheid van de verzoekende partij immers als volgt: *“Deze diagnose wordt in het voorgelegde medische dossier niet geobjectiveerd door een opname voor psychiatrische observatie en evaluatie, noch blijkt er vanaf betrokkene haar aankomst in België in oktober 2011 tot op heden een hospitalisatie wegens psychotische decompensatie van het paranoïde type genoodzaakt geweest te zijn. Uit de chronologie van het dossier blijkt verder dat betrokkene met haar paranoïde persoonlijkheid 24 jaar in haar land van herkomst, Servië, geleefd heeft, zonder behandeling en zonder complicaties, dat zij dan de stressende reis naar een onbekend land, België, heeft aangevat, met man en drie kinderen en dat zonder behandeling en zonder de minste complicatie, wat bewijst dat zij in staat is om met haar onbehandelde psychische problemen en onder stress te reizen zonder psychotisch te decompenseren. Na aankomst in België in oktober 2011 heeft betrokkene hier nog 6 jaar geleefd met haar onbehandelde paranoïde persoonlijkheid zonder complicaties te vertonen onder de vorm van een psychotische decompensatie van het paranoïde type, wat als complicatie geattesteerd wordt op het SMG's bij ontstentenis van een gespecialiseerde behandeling (psychofarmaca en psychotherapie). Hieruit kan men besluiten dat de paranoïde persoonlijkheid van mevr. B. geen reëel risico vormt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling beschikbaar zou zijn in Servië.”* Uit deze motivering blijkt dat de ambtenaar-geneesheer tot zijn conclusie kwam op grond van de volgende elementen: de diagnose wordt niet geobjectiveerd door een opname voor psychiatrische observatie en evaluatie, vanaf de aankomst in België in 2011 tot op het moment van het advies was geen hospitalisatie nodig, de verzoekende partij heeft 24 jaar in Servië geleefd zonder behandeling en zonder complicaties, zij kon de stresserende reis naar België aanvangen zonder behandeling en zonder de minste complicatie, en na aankomst heeft de verzoekende partij nog 6 jaar geleefd zonder behandeling en zonder complicaties. Uit voorgaande bespreking is reeds gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij werd gehospitaliseerd. Dit blijkt evenmin uit de door de verzoekende partijen neergelegde medische attesten van 5 mei 2017 en 15 juni 2017, waarop de paranoïde persoonlijkheid van de verzoekende partij als diagnose wordt vermeld. Aangezien de uitgebreide overige motieven op grond waarvan de ambtenaar-geneesheer besloot dat er geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van de verzoekende partij of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, en die de verzoekende partijen niet betwisten, acht de Raad deze conclusie niet kennelijk onredelijk. De ambtenaar-geneesheer geeft overigens in zijn advies van 30 november 2017 zelf aan dat op de voorgelegde standaard medische getuigschriften psychotische decompensatie van het paranoïde type vermeldt staat als complicatie. Omwille van de door hem aangehaalde redenen, zoals hierboven weergegeven, acht de ambtenaar-geneesheer echter dat er geen sprake is van dit risico en dat er in casu niet kan worden

gesproken van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van de verzoekende partij of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Aangezien de verzoekende partijen enkel ingaan op het motief van het advies dat stelt dat de verzoekende partij in haar land van herkomst niet behandeld werd, maar de andere motieven van het advies van 30 november 2017 met betrekking tot de paranoïde persoonlijkheid van de verzoekende partij ongemoeid laten, acht de Raad deze motivering van de ambtenaar-geneesheer niet kennelijk onredelijk.

Ten slotte betogen de verzoekende partijen dat de bevelen om het grondgebied te verlaten samen met de eerste bestreden beslissing werden betekend. Zij stellen dat, aangezien de eerste bestreden beslissing moet worden nietig verklaard, dit ook geldt voor de bevelen om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt echter vast dat uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. De verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat de bevelen om het grondgebied te verlaten op kennelijk onredelijke wijze werden gegeven.

De Raad merkt overigens op dat de verzoekende partijen de motieven van de bevelen om het grondgebied te verlaten in het geheel niet betwisten. Zij blijven dan ook staan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU